

סצנה מתוך המחזה "מעבר לדלת" / אורי אוריין

תמונה 3: דוקרנים

יואל ישן על הספה מכוסה בשמיכה. נינה עומדת מעליו ובוהה בו ישן. הוא מתהפך. פוקח עיניים, מבחין בה ופולט צרחת.

יואל: אה!!!

נינה: אה!!!

יואל: עמדת פה כל הלילה?

נינה: לא ענייך.

יואל: הספה הזאת נוראית. צריך להחליף אותה. יש פה קפיץ אחד שזה כמו לישון על מברג.

נינה: הסכמנו לילה אחד.

יואל קם ומתחיל לפתוח ארונות במטבח. הוא משאיר אותם פתוחים. נינה רצה וסוגרת אחריו. הוא ממשיך לחפש, היא בעקבותיו.

נינה: מה אתה עושה?

יואל: חייב קפה.

נינה: אתה צוחק?

יואל: יש נטול?

נינה: לא.

יואל: מקינטה?

נינה: לא.

יואל: קפסולות?

נינה: יש סוג אחד. או שתשתה, או שתקנה בחוץ.

יואל: האורחים שלך בטח מה זה אוהבים לבוא לפה.

נינה: אין לי אורחים. שב פה, אני אביא.

יואל: תודה. אבל חלש חלש חלש. חצי כפית, השאר מים.

נינה לוקחת את הקומקום ונכנסת לחדר האמבטיה.

יואל: לאן?

נינה: רצית קפה.

יואל: שם לא האמבטיה?

נינה: הברז במטבח לא עובד.

יואל: ממתני?

נינה : כמעט שנה.
יואל : אז כל הזמן הזה את מכינה קפה באמבטיה?
נינה : אני לא מכינה קפה באמבטיה. אני ממלאת מים באמבטיה, כי הברז במטבח לא עובד. אתה גם חירש או רק מעצבן?

היא חוזרת. הם מחכים שהקומקום ירתח ובוהים זה בזו. שתיקה מתוחה.

יואל : בואי נשחק משחק, אני אנסה לנחש במה את עובדת ואת תגידי לי אם אני צודק.
נינה : הייטק.
יואל : זה היה כיף... אז את לא מתארגנת?
נינה : אני ביום מחלה.
יואל : את לא נראית חולה.
נינה : אתה רופא?
יואל : לא. אבל האמת שגרתי באל. איי ושם היו לי מלא חברים ש...
נינה : ר-תח!

היא מוזגת. הוא מניח את הקפה על השולחן ומסתובב. היא ממחרת לשים תחתית מתחת לכוס. יימח שמו.

נינה : תגידי, אמא שלך לא אמרה לך שהיא השכירה את הבית?
יואל : אמא שלי לא ממש מעדכנת אותי בדברים כאלה. גם אני לא אותה.
נינה : היא לא אמרה לך שגרים פה?!
יואל : (בגיוחך) דיוידי?! "זמר החתונות", "ארבע חתונות ולויה", "החתונה של החבר שלי"... מלא סרטים על חתונות.
נינה : אתה יכול בבקשה להחזיר אותם למקום?
יואל : לא חנוק פה?
נינה : לא.
יואל : נפתח טיפה חלון?
נינה : לא.
יואל : (ניגש לחלון) את מאוד שלילית. את יודעת?
נינה : עזוב את החלון.
יואל : חייבים אוויר.
נינה : לא!
יואל : למה יש כאן דוקרנים?
נינה : הייתה מכת יונים.
יואל : (צוחק) "מכת יונים"?
נינה : כן. איזה מטומטם בנה להן שובך.

- יואל: אני בניתי!
- נינה: לציפורים?
- יואל: ליונים. הן מביאות שלום.
- נינה: הן מביאות מחלות. מתי בפעם האחרונה ראית יונה שמביאה שלום? תאמין לי ששום שלום הן לא הביאו לפה.
- יואל: אני לא מאמין שגירשת אותן. הן היו באות כל הזמן, הייתי מאכיל אותן!
- נינה: איזה מין בן אדם בונה ליונים בית?
- יואל: איזה מין בן אדם שם להן דוקרנים?
- נינה: (מניחה את הקפה על השולחן ומסמנת לו) תשתה כבר את הקפה שלך! ידעתי. ידעתי שאני לא צריכה לתת לך להיכנס. הייתי צריכה לתת לך למות מקור על המדרכה.
- יואל: תגידי תודה שאני לא מרים טלפון עכשיו לאמא שלי. מילה אחת שלי והיא לא מחדשת לך את החוזה.
- נינה: אתה ממש... (עוצרת את עצמה)
- יואל: מה? מה רצית להגיד?

הוא מקבל טלפון ונעצר.

- יואל: אמא היקרה.
- נינה: בבקשה, אין לי מקום אחר לגור בו.
- יואל: זה הבית של המשפחה שלי, למה שאני אעבור?
- נינה: כי אני כבר כאן.
- יואל: בלי לשלם שכר דירה.
- נינה: אני מטפלת בזה.
- יואל: ארבעה חודשים?
- נינה: אתה לא תוכל לפנות אותי כל כך מהר, שמעת מה אמרו במשטרה.
- יואל: נראה... (מביט במסך)
- נינה: אנחנו לא יכולים לעשות איזה סידור?
- יואל: כמו מה?
- נינה: לא יודעת.
- יואל: טוב. (בא לענות)
- נינה: (לא מאמינה שזה יוצא לה מהפה) תגור פה! (הצלצול מפסיק)
- יואל: מה?
- נינה: תגור פה.
- יואל: אתך.
- נינה: כן. באופן זמני! רק עד שתמצא דירה. לאף אחד מאיתנו אין מקום אחר. תחשוב על זה.
- יואל: (חושב רגע) אני עושה לך פה טובה גדולה.
- נינה: אני יודעת.

- יואל: לא תנסי להרוג אותי?
נינה: לא. ואתה לא תנסה לפנות אותי.
יואל: לא.
נינה: ונראה בעוד כמה...
נינה: ימים. / יואל: שבועות.
נינה: שבועות? / יואל: ימים?
יחד: שבוע...? (בלית ברירה) שבוע.

הוא מושיט לה יד ללחיצה. היא מסתכלת עליו כאילו השתגע. הוא מוריד את היד, נבוך.